

БІБЛІОТЕКА
РУСАНІВСЬКОГО ЛІЦЕЮ

ЗА НЕБОКРАЙ

Літературно-художній альманах

Київ
Прес-центр РЛ
2011

«За небокрай» — перший літературно-художній альманах поетичних, прозових, образотворчих студій учнів Русанівського ліцею. До альманаху ввійшли роботи, створені в різні роки, що передають настрій, почуття, мрії, творчі пошуки юних обдарувань.

Редактор-упорядник
учитель української мови та літератури Русанівського ліцею
Артеменко Оксана Петрівна

Художники
Мельник Катерина, Жаглевська Анастасія —
учениці 10-А класу

Фото
Стронський Михайло —
учень 11-А класу

Олена Гаєвська

ЛІТО, ТИ — МОЄ!

Ось уже рік я чекаю на тебе! Тільки що йшла схвильованою вулицею, що сповнена радісного чекання, а тут Ти... Ти подарувало мені свою посмішку, а я взяла її! Взяла й не розлучаюся з нею, адже це — частинка Тебе — Літа! Твоя щира посмішка постукала до моєї душі, а тепер живе в ній і розквітає.

Літо, ти даруєш мені нове життя. Життя без обмежень, страху, життя з твоєю посмішкою, посмішкою долі!

«Літо, Ти — моє!» — шепочуть губи. Я знаю: Ти подаруєш мені тоненький ланцюжок із зірок, простір неба, хвилі хмарок... Я ще не знаю, яким Ти будеш цього разу: шаленим чи спокійним, пристрасним, схвильованим, запальним чи тихим? Що буде відчувати моє серце? Радість, любов, а може, і смуток? Але я хочу бути з Тобою!!!

Перечитую свій перший день літа. А на щоках відчуваю його гарячий поцілунок...

Анастасія Мельникова

«ЛІТО — ЦЕ МАЛЕНЬКЕ ЖИТТЯ»

Як приємно отак сидіти тут, під старим дубом, і ні про що не думати. Тільки насолоджуватися миттю! Я, напевно, по-справжньому обожнюю літо. Зараз на вулиці липень, і я сиджу на зеленій галявині під цим чарівним могутнім дубом.

Зараз я щаслива! Щаслива, бо вільна. Вільна, як птах, який летить на божевільній висоті в безкрайньому синьому небі... Так, я хочу бути, як птахи! Хочу бути..., бо вони, як ніхто інший, відчують волю, дихають нею!

А зараз і я вільна, зливаюся зі всією природою в єдине, відчуваю, що є частиною її, її дитиною, а вона є моєю ненькою. І вона вчить мене, як ніхто інший. І я стаю ніби старшою, досвідченішою, бо розумію мову природи. А це — найшаленіше відчуття, яке тільки може бути.

І як шкода, що не кожного дня, кожної миті я можу бути тут, під цим дубом, на цій галявині. Тут я щаслива, і як хочеться, щоб усе життя було таким... Але літо закінчується. На жаль, літо — це маленьке життя.

З М І С Т

Від редактора	4
Дарина Кравець	
«Тобі подарувати хочу крила...»	5
Арсеній Вітюк	
«Як магнітна плівка наша пам'ять»	15
Катерина Пузирна	
«Время глупых вопросов и сказок»	23
Анастасія Коваленко	
«Есть такие люди...»	35
Олександра Яковина	
«Повітрям неба казкового...дихай!»	39
Анастасія Мельникова	
«Літо — це маленьке життя»	50
Олена Гаєвська	
«Літо, Ти — моє!»	51

Шановний читачу!

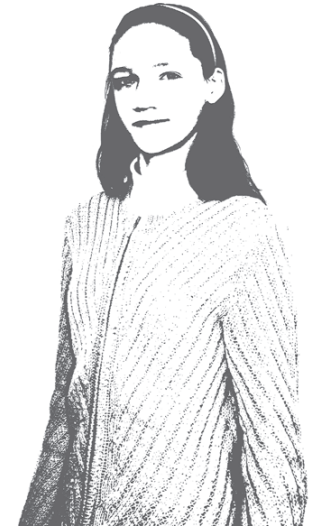
Ти маєш нагоду вдихнути ковток свіжого весняного повітря, розправити крила і разом з юними авторами Русанівського ліцею «у джинсах і кедах» сягнути до неба. Там мрії і сподівання, кохання і дружба, радість і сум... Там пошук одвічних істин... У математиків і фізиків душа справжніх ліриків. Довірся! Прийми крила зі слова... Щасливого польоту!

О. Артеменко

Не прячьте своих бабочек в карман,
Души горячей не душите ураган,
Утоните в нем с радостью.
Верьте в то, что зима — это чья-то весна
И что где-то над кем-то зажжется луна,
Не страдая от зависти.
Забывая и боль, неудачи и стыд
И надеясь, что кто-то вас все же простит,
Исправляйте ошибки.
В солнце, и в стужу, и в вечер прекрасный
Самым любимым и самым несчастным
Дарите улыбки.
Плачьте, рыдайте, бейтесь об стену,
Только по мелочи лезвием в вену —
Совсем уж не выход из драм.
Любите друг друга, пишите, звоните,
Только живите, прошу вас, живите...
Думайте, что будет здесь, а не там.

Я НЕ РОМАНТИК

Я не романтик.
Странно надеяться, что я влюблюсь,
как будто фанатик:
рассыплюсь, развеюсь и разовьюсь
по тоненькой ниточке,
чтоб разорвало меня по всем швам,
по выточкам.
Нет, свое сердце я вам не отдам.
Вы говорите,
что может писать только лишь тот,
кто горит, и...
знаете, вам ваша логика врет.
Пишет в тетради
совсем не романтик, а тот, кому больно,
кто, смеха ради,
узником стал словаря подневольным.
Хронической грустью
плачу я любви за свои творенья,
пусто мне, пусто.
Я проклиная все эти виденья,
каждую рифму
переживаю всем телом дрожа.
по струнам, по грифу
хожу, как по острому телу ножа.
Отбросив все страсти
меж стихами и счастьем, судьбу не виня,
я выбирала счастье,
но стихи всегда выбирали меня.

Дарина КРАВЕЦЬ

**ТОБІ ПОДАРУВАТИ ХОЧУ
КРИЛА...**

КРИЛА ЗІ СЛОВА

Як підеш за мною,
Покажу безмежність,
Бо тут, на землі,
Зір дуже обмежений.

Я дам тобі крила,
Злітай до небес.
І там ти побачиш
Чимало чудес.

Ті крила незвичні,
Ідея не нова.
Чарівні, магічні,
Бо зроблені з слова!

Володар народу,
Основа для мови
Та цар всього світу –
Звичайнеє слово!

ПАТРІОТИЧНЕ

Він ніколи не плив крізь Дніпро,
Він не знав українського гімну.
Шанував українське село
І любив він СВОЮ Україну.
В нього кров не жовто-блакитна,
Але він у душі патріот.
В нього мрія одна – Україна єдина,
А печаль – український народ.
Не відмінює він ні «авто», ні «кіно»,
Не лежить на полиці «Кобзар».
Щодо пісні народу йому все одно,
Все одно, хто коли що сказав.
Але погляд палкий, і в те вірить душа,
Що країна його не загине.
Кілька сотень разів він її захищав,
Батьківщину свою – Україну.
Не носив на плечах вишиванку.
На столі не лежать рушники.
Не співає він гімн на світанку,
Не говорить промови тяжкі.
Він солдат, він людина і тільки.
В нього безліч печалей, незгод.
Але все ж назавжди і навіки
Він — Людина. Він – патріот.

Я ПРОДАЮ СВОЮ СИЛУ ЗА ДРУЖБУ

Я продаю свою силу за дружбу,
Та не умію уже берегти
Те, що мені наче світло служить,
Те, що мені не дозволить втекти.
Серце, мій друже, давно застигло.
Ні, воно б'ється, але не так.
Просто йому давно остогидло
Чути що порожньо в твоїх очах.
Просто назовні кров з нього капає
Кров, яку більше не хочуть пити.
Тільки заллються «Шаленим напоєм»
Просто, щоб якось хотілось жити.
Всі вони прагнуть жаданого болю,
Диму в легенях, порошу в серці,
Бачити вщент розфарбовану долю,
Що пише знову поламани терції.
Я вам не бог рок-н-ролу і сексу.
Я лиш дитя, що порізане боєм.
Я не «шматочок смачненького кексу»,
Що так і мріють побачити голим.
Я і не «за», і не «проти» когось,
Я ані проти, ні за течією.
Я тільки я. І мені вже вдалось
Думку свою залишити своєю.
Я розгромлю весь ваш бруд і образи,
Розум зіграє мені страшну службу.
Потім зламаюся. Швидко й відразу.
Я продаю свою силу за дружбу...

МЕЛОДІЯ

Полетіла пісня до неба,
А за нею — моя душа.
Слів захмарних не треба. Не треба!
У мелодії пісні краса.

Слова можуть бути мрійливі,
А мелодія — мрія сама.
І без слів ми буваєм щасливі,
Без мелодії й свічка згаса!

ЛІТАЙТЕ!

Окрилена мрія злітає до неба.
Чарівний політ цей спиняти не треба.
Крилата душа сходу сонця радіє,
Літаюча думка про землю не мріє.

Літайте у мріях, у сні й наяву.
Тримайте лиш міцно надію свою,
Надію на вільний політ в небі синім,
На шанс знайти місце в житті своїм мріям.

Тут, на землі, думка швидко стомилась.
Літаймо же, браття, щоб мрія здійснилась!

МАТЕМАТИКАМ

Математики тоже плачут,
Математикам тоже больно.
Только сердце стучит иначе,
Все расчетливо и спокойно.

Математики хоть и считают,
Что поэты играют словами,
Математики тоже бывают
С женской логикой и глазами.

На тетради капелька падает,
Разъедая расчеты точные.
У математиков чувства странные,
У математиков чувства прочные.

Математикам вовсе не пусто,
Когда под весны панорамой
Творенье чьего-то искусства
Выходит за ручку с мамой.

Когда чья-то кровать опустеет,
Когда дверь за скорой закроется.
Математики тоже верят,
Математики тоже молятся.

Я РАССКАЖУ ВАМ

Оставь меня, пожалуйста, щенок.
Зачем ты здесь? Ах, знаю: дождь и слякоть.
Не буду приручать тебя, дружок.
Прости, я не умею плакать.

Зачем ты смотришь гордо на меня
глазами светлыми, глазами цвета дружбы?
Ведь ты уйдешь, меня во всем вина,
как те ушли тоскливо и ненужно.

А я ведь не из тех. Я волк ушедшей стаи.
Я верен был и верным, впрочем, буду.
Прости, дружок, я не умею лаять.
Я буду на луну выть, долго буду.

Ах нет, они не бросили меня.
Они ушли в огни, в протуберанцы.
Мои щенки и та любовь моя,
что заставляла раньше улыбаться.

Я снял и шкуру, когти и обиды.
Я стал, как те, кто их унес во тьму.
Я забывал обличия и виды,
но иногда я вою на луну.

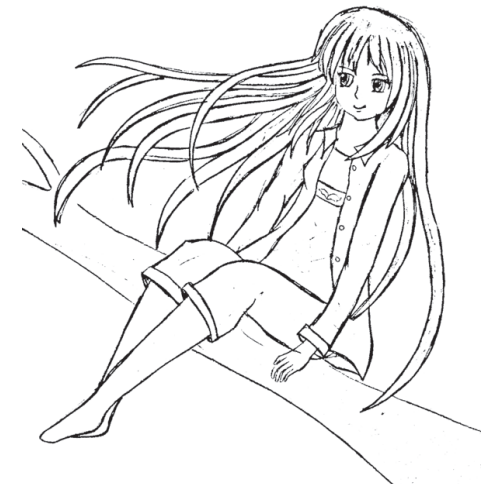
Прости, щенок, но люди — мне родня.
Но ненавидеть их имею смелость.
Спросите о волках вы у меня —
я расскажу вам, что такое верность.

ОКРИЛЕНА. ЩАСЛИВА

Моя мрія одвічна – літати,
Літати вільно, на крилах своїх,
Одним порухом хмари змітати
І сонце відкрити очам твоїм.

Кохання творить чудеса,
І мою мрію теж здійснило!
Тепер відкриті небеса,
І сонце, і хмарки мрійливі.

І вже лечу, окрилена, щаслива.
Лечу назустріч сходу сонця я.
Тобі подарувати хочу крила,
Щоб ти відчув: навіки я твоя!

КАРАСИК І ТАРАСИК

Ось біжить Тарасик,
Ось пливе карасик.
Не зустрінуться вони:
Той — на суші, той — в воді.
А якщо Тарасик вранці
Вийде погуляти,
То карасика Тарасик
Зможе упіймати.
А якщо карасик вранці
Буде тихо спати,
То нізащо не пізнає,
Як те горе мати.

КОЛЬОРИ ПЕРЕМОЖУТЬ

Набридли тупі балачки і розмови:
«А в мене є вітер». — «А в мене немає».
Набридло кохання, що так випадково
Від тупості людства страшенно страждає.
Набридли мобіли, емейл, СМСки,
Як хочеться просто писати листи,
З маленьких шматочків складати у фрески
Життя, що розбиті людьми назавжди.
Як хочеться фарб, веселки і кольору
Знищити вщент чорно-біле життя,
І просто на мить помінятися ролями,
Мов ти — це не ти, а я — це не я...
Так, знаю, в одну мить усе не змінити,
Кажіть, що одна все здійснити не зможу.
Але розфарбую, я зможу, повірте.

ПРО БУДЕННІСТЬ

Наберу я номер свого друга,
Цифри знов врятують від невдач.
Технології замкнуться кругом.
Раз у раз «Привіт, відповідач!»
Подзвоню я в двері до сусідки,
Ну а там мурличе тихо кіт,
На столі лежать зав'ялі квітки,
На підлозі – п'яний мій сусід...
Розблокую свій пароль «в контакті»,
Напишу комусь: «Привіт, як справи?»
Ці слова уваги вже не варті.
Тільки лиш для пальців вправи...
Запишу я у щоденник все!
Розкажу я пустоті про мрії...
Та самотність це не унесе.
Зникли люди...Може, навіть звірі.
Ось візьму і подзвоню «нуль два».
Попрошу в міліції поради,
І скажу, що досі ще жива,
Бо нікому більше не сказати....

КОЛИСКОВА

Спить маленький хлопчик,
Спить собі горобчик,
Песик спить.

Дівчинка маленька,
Поруч з нею ненька,
Котик муркотить.

Спи і ти, звіратко,
Маленьке ведмежатко,
Засинай.

Час тобі вже спати,
Сни всі розглядати.
Очі затуляй.

ЩО ТАКЕ УКРАЇНА

Що таке Україна?
Це верба і калина,
Рушники вишивані
І колядки різдвяні.
Мальовничі хатини,
Предвінчальні смотрини,

Коломийки веселі.
Хутори це і села,
Це містечка й столиця.
Золоті це дзвіниці.
Це собори і храми.
Це ворота і брами.

Це ліси й чорноземи.
Це вірші та поеми.
Це Шевченко й Тичина.
І це все – Україна!!!

ЧУЄШ?

Чуєш, ти з мого світу, так?
Не тікай, обіцяю, ти будеш.
Не потрібен тобі літак,
Ти без нього політ відчуєш.
Я тебе заражу життям.
Через душу. Повітряно-крапельним.
Без синдромів, із відчуттям,
Що напився шаленим напоєм.
Будеш жити повік-віків,
Зможеш слухати тишу, знаю.
Не потрібно тобі літаків,
Ти і так свої крила маєш.
І у джинсах і кедах до неба.
Ти синоніми вітру відчуєш.
Вони всі разом з нами — для тебе.
Просто ти з мого світу, чуєш?

ДИХАЙ!

Дихай! Ти чуєш? Повітрям неба казкового... дихай!

Не зважай. Тільки думай, благаю, розмірковуй, розфасовуй у трикілограмові пакетики думки — подряпані, вічні, чисті, дівочі...

Думай... Тільки сама... Не читай чужих думок, не повторюй, не фарбуй чужими кольорами свій світ, не усміхайся тупості в очі.

Кохай! Не розумій, не розшифровуй... Кохай! До чорта розрахунки подій, вчинків, які ти знаєш, мов правила української мови... Так само знаєш, що погано знаєш...

Ти втратила смак життя. Смак кави, запах вітру, сили і рок-н-ролу. Ви з ним тепер біжите по паралельних. Близько, але ніколи не перетнетесь. Ти не знаєш, що робити далі.

Переповнюють емоції, рука пише в еони разів повільніше, ніж пишуть твоє життя думки. Вона не встигає, думає, мов поганий процесор, не чує тебе. Розмірковує, намагається відчувати тебе, але погано.

Відчувати? Ти знову забуваєш, що таке відчувати, ти зрадила собі, мріям на користь фатальній раціональності душі, її геометрії.

Ти втратила хист жити. Жити по-своєму шалено, надійно, щиро, відкрито, не занурено у спогади, глибоко...

Ти ніхто. Тупо ніхто. Та і була ніким. Рятують лише відчуття віршів, спогадів, мрій.

Але, хай йому грець, ти не поставиш у кінці цієї розмови з собою кому. І як це було б неправильно з боку орфографії та раціональності. Ще вірно і правдиво з боку твоєї душі. Адже ти знаєш, що теорії твого існування ще не доведені, ще не написана показово каліграфічним почерком твоя історія і що ти потім будеш творити. І в кінці кожного створеного тобою маленького апокаліпсису будеш ставити кому, бо це лише продовження, бо це назавжди.

ОБЕРНУСЯ ЛЕБІДКОЮ

Як не хочеться вмирати в Україні милій,
Обернуса лебідкою, полечу у вирій.
Я не можу більше чути бою дзвонів лаврських,
Хай надалі все це буде наче сон чи казка.

Я не можу більше бачить, як страждають люди,
Та тоненький промінь щастя довік не забуду.
Я не можу смакувати їжу та напої.
Будьте всі ви щасливими! Без мене.. Зі мною...

Буду жити вічно в небі, дбати про Вкраїну...
Обернуса лебідкою, полечу у вирій.

ВЕСНА І ЛІТО

Сине-сине небо,
Молода трава.
Це весна, весна прекрасна
Вже до нас прийшла.
Вже блакитне небо,
Вже рясна трава.
Літо, літечко гаряче
Землю зігрів

Олександра ЯКОВИНА

**ПОВІТРЯМ
НЕБА КАЗКОВОГО...
ДИХАЙ!**

ТЫ ЖИВ?

Вот ты жив... Да?

Кто об этом знает? Назови их. Могу поспорить, что их можно всех перечислить на пальцах одной руки. А то...и этого не понадобится. Вспомнишь хоть одного? Ну, давай!

Они все не смотрят на тебя. Они все глупцы и негодяи, которым наплевать на твои чувства, на твои мысли... Им всем наплевать на тебя. Их интересуют в тебе стиль\деньги\положение в обществе\связи... Но не ты.

А кто в этом виноват? Они?

Ты!!!

Сам ведь маски надеваешь, да? Сам ведь втыкаешь в уши наушники, чтобы заглушить звуки земной жизни. Сам закрываешься в комнате, всматриваясь в синий монитор. Сам ведь выбираешь грустные песни. А когда тебе звонят редкие знакомые с предложением пойти развлечься, отнекиваешься. А потом жалуешься на скуку. Сам ведь на выходных сидишь, уткнувшись в телевизор, теряя свободные минутки. Ведь ты сам на вопрос: «Что у тебя стряслось, что ты сам не свой?..» отмахиваешься, ограничиваясь коротким «Не важно. Сам разберусь».

Ты жив, да. Кто знает об этом? Кто видит тебя живым? Все видят твои маски. Те самые, которые ты на себя одеваешь. Сам. И тебя это устраивает. Иначе ты бы их не надевал.

Да не злишь, не злишь... Говоришь, общество такое, да? Жизнь такая, это ты имеешь в виду?

Что тебе мешает все изменить? Время\деньги\имидж\связи? Нужно подчеркнуть.

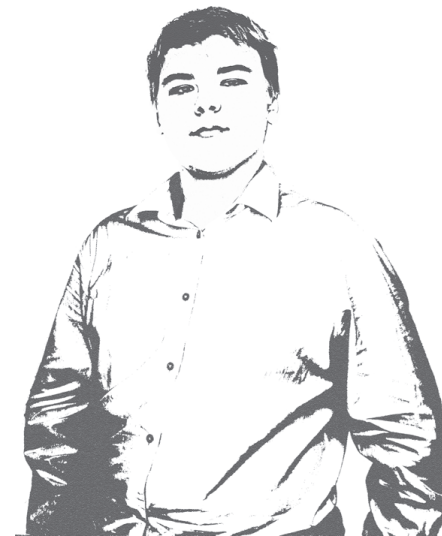
Ты сам выбрал свой путь. Ты сам решил, как тебе жить. Ты надел на себя маску. Никто не натягивал её тебе на лицо насильно. Никто не станет её снимать.

Ты жив? А ты в этом уверен?

Ты — синтетика. Пенопласт. Что у тебя внутри? Вата?

Не потому, что не настоящий, а потому что не живой.

Ну?..

Арсеній ВІТЮК

ЯК МАГНІТНА ПЛІВКА НАША ПАМ'ЯТЬ

МАТУСИ

Мамо, матінко кохана,
Ти у світі незрівнянна!
Найніжніша, найдобріша,
Ти для мене — наймиліша.

Вчила пісні, вчила мові
І до ближнього любові.
Ти у світі наймудріша!
Ти для мене — найсвятіша!

Мужество? Скорее глупость. Безграничная глупость, самоуверенность и бессилие.

Люди, которые так и не смогут научиться летать?

Умрут только в бою.

А ТЫ БЕГИ-БЕГИ

А ты беги-беги... Куда-нибудь подальше, куда-нибудь, где душно, пыльно и не приятно... Чтобы тебя точно никто не нашел. Чтобы уже спрятаться и не высовывать носа, не идти на знакомые звуки и любимые голоса.

Спрячься так, чтобы не слышать и не видеть. Чтобы закрывать уши, кричать и умирать в этом безмолвном крике.

Беги. Подальше. Иначе — конец. Цепь, поводок, самообман... Готова? Да все равно ведь ты далеко не убежишь.

Вернешься.

Хе-хе. Привычным движением заправишь непослушную прядь за ухо, закусишь нижнюю губу, мило улыбнешься... Вернешься.

Сколько ты так убегала? Предавала родину, продавала подаренное тебе тепло на распродаже. Бросала свой дом и, казалось бы, уже изрядно надоевшую квартиру.

А потом возвращалась. Распахивала настежь дверь. Врывалась вместе с весенними ветрами, внося покой и уют уже в осиротевшую квартиру.

Снова вешала картины на стены. Делала ремонт. И улыбалась...

Сколько сердец предлагало тебе остаться? Сулили перемены, святое безумство жизни, открытые глаза, распахнутые настежь окна... Безумный ветер странствий.

А ты играла в свою игру. Убегала, делала вид, что купилась... Верила. Брала взятки, которые тебе предлагали. А потом расторгала договоры, смеялась над собой, плакала над другими и возвращалась. Обратно. Домой.

Беги. Спасай уже давно отданную теплоту души.

Ты вернешься. К нему одному.

О ЛЮДЯХ

Вот есть такие люди... Люди-птицы. Люди с крыльями. Люди-ангелы. Они летят по жизни, улыбаются, будто бы лучами озаряя нашу землю. Про таких говорят: «Солнце». Про таких говорят: «Они — свет этой жизни». Им все дается легко. Судьба сама подает им руку в трудную минуту. Они — носители истинного счастья этого мира.

Есть и другие. Приземленные, грустные... Прижатые к земле грузом собственных невыполненных обещаний. Прижатые к земле своими же камнями. Им тяжело дышать. Они лишены крыльев. Они рождены ползать.. На таких приятно смотреть и жалеть, виновато улыбаясь, будто бы это мы виноваты в их бессилии. Им все дается с трудом. Порой — вообще ничего не дается. Но когда что-то все же получается, остальные начинают замечать перья на спине... — проклевываются крылья.

А есть и третьи. Придавленные грузом к земле, прижатые камнями обещаний и собственной ответственностью. Но, тем не менее, рвущиеся вверх. Кусающие губы, бьющиеся в окна, пытающиеся преодолеть силу земного притяжения... Без крыльев. Таким вслед кричат: «Рожденные ползать, куда ты лезешь?!»

А они лишь рычат сквозь зубы и продолжают растить крылья, которые злая старушка-судьба не дала...

Наполнены фиолетовым безразличием ко всему, тем не менее, противоборствующие всему в этом мире: его устройству, его языку, его правилам... даже его законам. Они умеют забывать о таких словах, как «надо», «ты обязан» и «я не могу без этого». Добиваются всего с поразительной легкостью и быстротой, вытирая собственную кровь с собственных рук.

Постоянно ощущают трущий шею ошейник, не пытаясь его снять или здернуть. Живущие на цепи и рвущиеся к свободе. Они грызут эту цепь. Грызут железо, сопротивляются силе гравитации и этим подлым законам.

Они ни о чем не жалеют. Никогда. Ни за что.

Вся их жизнь — протест. Протест против этого мира... Их сил не хватит, чтобы сдвинуть Землю с её оси. И, тем не менее, они пытаются...

РУШНИК

Бабуся вишивала рушничок
На полотні сіренькому, ляному.
Виводила то чорний,
то, як мак, рядок —
З любов'ю вишивала оберіг для дому.

За діда-прадіда усюди в Україні
Рушник був оберегом у родині.
І в радості, і в горі він в нагоді.
Тому його шанують у народі.

КОЛИСКОВА

Спи ж, мій синочу, ніч настає.
Тихо навшпиньках сон твій іде.
Він понесе тебе аж до небес
І поведе до країни чудес.

Спи, моя крихітко, мій голубочок,
Зорі для тебе станцюють таночок,
Янгол на арфі зіграє тобі,
Щоб посміхнувся матусі у сні.

Спи ж, мій синочу, і підростай.
Щастя і радість прийдуть в твій край.
Лихо і горе тебе омине,
І звеселиться серденько твоє.
Спи ж, мій синочу, ніч настає.

Анастасія КОВАЛЕНКО

ЕСТЬ ТАКИЕ ЛЮДИ

я не встигаю... Та й усі інші зорі стали якісь неяскраві, бліді... Мабуть, це тому, що життя більшості людей одноманітне і неяскраве. Більшість цього навіть не розуміє, а ті, що розуміють, не можуть нічого змінити, бо це по-справжньому складно — вирватися з сірого життя до яскравого. Дехто, правда, зміг це зробити. Ліхтарник указав на найяскравіші зірки на небі. А Софійці згадалися слова: «Послухайте! Адже, якщо зірки запалюють, значить, це комусь потрібно? Значить, хтось хоче, щоб вони були?»

— Я хочу вам допомогти запалювати зірки! Це ж чудово, коли стає більше добрих людей, життя яких насичене і яскраве! — радісно вимовила Софійка.

Ліхтарнику дуже сподобалася дівчинка, тож він погодився, щоб вона прилітала до нього ночами і допомагала запалювати зорі.

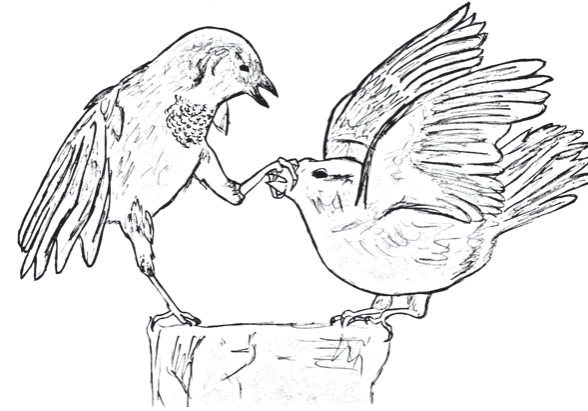
— Тільки навчися літати! — сказав дідусь і всміхнувся.

— Навчишся... — заспокоїла Снігова Королева.

Раптом світло почало танути... Софійка прокинулася. Як же вона засмутилася, коли зрозуміла, що це був сон! Але сон перетворився на реальність, коли старша сестра Світлана розповіла, що на власні очі бачила, як Софійку пізно ввечері кудись понесла Снігова королева на білій хмарі. Світлана вірила в дива, бо побувала в Країні Мрій, тому знала, що Софійка обов'язково повернеться, як тільки зійде сонце. Так воно і сталося.

Дівчата довго обговорювали цю подію, а Світлана по-доброму заздрила молодшій сестричці. Колись Софійка нарешті навчиться літати, і тоді вона допомагатиме Ліхтарнику запалювати зорі, тим самим рятуючи душі людей від злості й смутку, що стають такими від того, що їм не вистачає небесного світла.

...Так. Софійка наполегливо вчиться...ЛІТАТИ!

БІЙКА!

Ох і бились хлопці вчора,
Бійка вийшла просто клас!
Ось один із них як стукнув!
Другий, відповівши, грюкнув!
Третій як портфелем дасть!
А четвертий в лоба — хрясь!

Довго бились... Аж втомились,
Аж чуприни потім вкрились.
Потім раптом зупинились...
Розсміялись ... й помирилися!

ПАМ'ЯТЬ

(переклад з англійської)

Як магнітна плівка наша пам'ять:
Все вона записує напам'ять:
Все, що ми побачили, почули,
Все, що ми сказали чи відчули.

Слово сказане відтворить лиш частинку
Із того, що пам'яттю записано на плівку:
Радість, чи печаль, чи, може, щось негоже,
Пам'ять завжди нам згадати допоможе.

— Зараз темно, тож тобі буде простіше. Стань на підвіконня і зроби крок у безодню.

Треба було бачити ці нажахані очі.

— Ні-ні, це не страшно! Відчуй себе легенькою, як пір'інка, і ти зможеш злетіти. Єдине, що треба зробити, це впасти на землю — і промахнутися!

— Але ж я можу впасти і забитися! Третій поверх!!! Високо і страшно!

Софійка не була боягузкою, але це вже було занадто. Вона не могла повірити, що таки зможе літати.

— Просто вір мені, добре? — здавалося, Снігова королева прагнула неможливого, але Софійка зважилася. Вона стала на підвіконня, подивилася на зорі, уявила, що зможе доторкнутися хоча б до однієї і відчутти тепло, зробила крок і... Ні, не впала! За якийсь сантиметр від землі її підхопила Снігова королева, і вони вдвох злетіли вище, вище...

— Чому... Чому?! — розгублено шепотіла дівчинка.

— Я ж попереджала: вір мені! — з ледве помітними невдоволеними нотками в голосі промовила королева. — Знаєш, я помітила, що ви, люди, усі такі. Ну невже так складно зрозуміти, що ви можете все, у що вірите? Для того, щоб літати, необхідно відчувати душевну легкість, а в кожного з вас наче цегла до душі прив'язана, і вона все тягне, тягне до землі... Постійні турботи, переживання, оце ваше повсякденне «треба»... Кому треба і навіщо, якщо воно не дає вам дихати, жити?.. Літати?!

Якийсь час вони мовчали. А Софійка дивилася на будинки, поля, ліси внизу... Маленькі цяточки — то люди, що не встигли повернутися додому вчасно. «І справді, кому воно потрібно, оце «треба», якщо не нам самим? А якщо воно потрібне нам, то чому так важко змусити себе перебороти лінь і втому заради чергового «треба»?» — замислилася дівчинка.

Раптом вона помітила, що до них наближається старенький дідусь. Він не йшов по землі і не летів, як птиця, а лише ступав по хмарах, наче по м'якому килиму. Він назвався Ліхтарником і сказав:

— Я запалю зірку, а на Землі тим часом народиться ще одна людина. Часто від вітру зорі гаснуть, тому я весь час мушу запалювати нові. Людина, чия зірка гасне, стає цинічною і жорстокою. Я б радий рятувати всіх людей від озлоблення, але сам

Сніг знову білою пухнастою ковдрою вкрив змерзлу землю. Надворі вже хлопці грали в сніжки, а дівчата ліпили сніговика. З вікон виглядали радісні обличчя дітей та дорослих. А шибки були розмальовані химерними візерунками. Деревя, що стояли вчора чорні та сумні, тепер були одягнені в сніжно-білі шати. Софійка також поспішила вийти на вулицю і приєдналася до радісного гурту.

А їй услід весело всміхалася Снігова королева, яка вже зовсім забула про свою образу і почувалася найщасливішою на Землі.

ХОЧЕШ, Я НАВЧУ ТЕБЕ ЛІТАТИ?

Софійка була звичайною собі дівчинкою. Ходила до школи і грала на фортепіано, багато читала і обожнювала мріяти, слухалася маму і до нестями любила свою старшу сестричку Світлану. А ще – а оце вже справді дивина! – вона була однією з небагатьох, хто бачив Снігову королеву, узимку вона могла розмовляти з нею, як зі шкільною подругою, мало не щодня. Вони могли розмовляти про найрізноманітніші речі, але Софійка більше любила слухати.

Снігова королева часто розповідала їй про заморські країни та чарівні світи, у яких Софійка так мріяла побувати... Однієї весняної ночі Снігова королева завітала в гості до Софійки й спитала:

— Хочеш, я навчу тебе літати? Ти зможеш піднятися високо в небо і навчитися запалювати зірки!

Хто ж відмовиться від такої пропозиції? Звичайно, Софійка хотіла, бо хто ж не відчинить, коли казка стукає у вікно?

— Звісно, хочу! А це не важко? – в очах Софійки на мить промайнув страх.

— Ні, якщо знаєш як і по-справжньому віриш у те, що це можливо, — загадково всміхнулася Снігова королева. — Ну то слухай.

Софійка затамувала подих.

РІЗДВЯНА НІЧ

(переклад з німецької)

Святково прибрана кімната, й на ялинці
Горить різдвяний вогник угорі.
Виблискуючи ніжно та яскраво,
Нагадуючи світло Віфліємської зорі.
Два янголи ввійшли в оселю, помолились,
Благословили стіл Різдвяний, а тоді
Тихенько вийшли й далі рушили в дорогу,
Щоб благодать і іншим принести.
І хоч ніхто не бачив їх приходу
Й не міг почути їхньої ходи,
Благословення Боже залишилось
Оберігати й захищати нас завжди.

КОЛИСКОВА

(переклад з німецької)

Бачиш зорі? День ліг спочивати.
І втомились вже твої маленькі оченята.
Спи, поки мрії твої день не розгубив.
Спи, поки ранок сонечко на небі не збудив.

Бачиш зорі? Вони так яскраво світять.
Бачиш хмари? Вони швидко так летять.
Чуєш, вітер пісеньку тобі співає?
Спи, поки ранок у твій дім не завітає.

Бачиш зорі? І такі вони далекі та маленькі,
І стоять вони спокійно, та спливає час швиденько.
Не збагнеш, як станеш ти дорослим, мій рідненький.
Але поки спи, мій любий, біля неньки.

...Софійка нарешті помітила, що до неї наближається біла хмарка. До неї?..

Тією хмаркою була Снігова королева. Помітивши дівчинку біля вікна, яка уважно дивиться на неї, Снігова королева остаточно впевнилась у тому, що не всі думають, що сніг — це просто якесь явище. Лише той, хто вірить у дива, здатний їх побачити. Королева це знала, тож вирішила підлетіти ближче до дівчинки.

Софійка, впізнавши нарешті у білій хмарці Снігову королеву (і як вона здогадалася?), відчула водночас хвилювання й здивування, адже дорослі її переконували, що таке можливе лише в казках Андерсена.

— Привіт! — такий напис раптово з'явився на спітнілій шибці.

— Привіт! Ви Снігова королева? — спитала вкрай здивована Софійка.

— Так. А тебе як звуть? — з'явився черговий напис на шибці.

— Софійка. Досі мене переконували, що Ви — вигадка. Чому це так?

— Тому що для них я справді вигадка. Я існую тільки для тих, хто вірить.

— І Ви справді чарівниця? Покажіть мені свої чари, — зажадала Софійка.

— Так, я чарівниця. А мої чари ти завжди зможеш побачити взимку. Це сніг, іній, бурульки, завірюха...

І раптом Снігова королева озирнулась навкруги. Жодних ознак зими. Оце так образилась! Навіть про свій обов'язок забула. Непорядок...

— Софійко, ти, мабуть, здивувалася, що зараз зима, а снігу немає, тому я хочу негайно це виправити. Ми з тобою обов'язково ще побачимось. До зустрічі!

— До зустрічі! — вивела на склі Софійка.

Снігова королева зникла.

А Софійка так і не зрозуміла, чому Снігова королева так довго не помічала відсутності снігу і так раптово зникла.

Наступного дня, прокинувшись, Софійка відразу ж підійшла до вікна. Звичайно, вона там не сподівалась цього побачити...

СОФІЙКА ТА СНІГОВА КОРОЛЕВА

Одного зимового ранку Софійка сиділа біля вікна з відсутнім виразом обличчя і думала про щось своє. Про що саме, не знав ніхто. Софійка насправді думала про те, що в цьому світі жити сумно і нецікаво, що все занадто буденне і не вистачає незвичайного. Але варто було хоч на хвилину перенестися в свій казковий світ, у світ, який вона ніяк не могла забути, як на її обличчі з'являлась ледь помітна тінь усмішки. На жаль, цей незвичайний світ був лише витвором її уяви. Софійка прочитала дуже багато книжок, але найбільше вона любила казки, бо там могло відбутися все, що завгодно. І Софійка в це вірила.

Одного разу дівчинка навіть побачила домовичка (одразу його впізнала, бо таким же малювала його в своїй уяві), який, помітивши її, одразу ж заховався під ліжку. Під ліжком вона потім нікого не знайшла, а дорослі їй не вірили і переконували дівчинку, що ні домовичків, ні інших казкових істот просто не існує. Тоді вони ще Софійку не переконали. Але зараз вона подумала, що, мабуть, дорослі були все-таки праві.

«Та й хіба може бути щось чарівне в цьому світі? Ось, наприклад, погляньмо у вікно. Де тут можна знайти хоч якісь, навіть незначні, ознаки незвичайного?» — думала розчарована дівчинка.

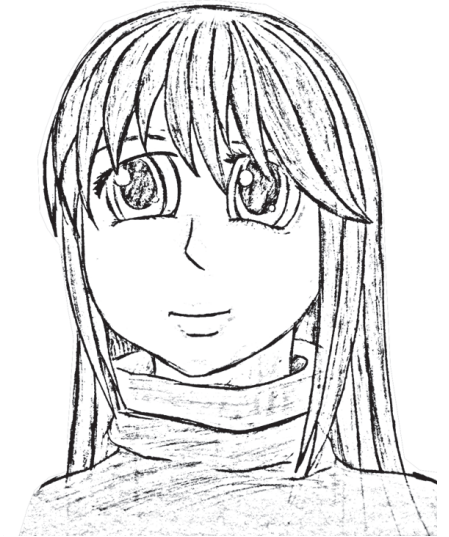
О, як же вона помилялася!

Занурена повністю у свої думки, Софійка навіть не помітила маленької білої хмаринки на горизонті, яка досить швидко наближалася...

Снігова королева летіла високо в небі, оглядаючи свої володіння. Цілу чверть року вона була тут господаркою. Але ніхто про це не знав, бо не вірив в її існування.

Одного разу Снігова королева пролітала біля будинку і, наче мимохідь, зазирнула у вікно. Біля вікна за столом сидів хлопчик і щось зосереджено писав. Підлетівши ближче, вона змогла розібрати слова. Останні з них Снігова королева встигла прочитати: «Сніг — це явище...». «Невже ніхто й не здогадується, що сніг, лід та інй — це все мої чари? Ніхто не знає правди...» — подумала вона.

Ображена до глибини душі, Снігова королева подалася геть звідси, від усього світу подалі...

Катерина ПУЗИРНА

ВРЕМЯ ГЛУПЫХ ВОПРОСОВ И СКАЗОК

КТО ПОВЕРИТ?

Мы раздражаемся по мелочам,
Когда задеты чем-нибудь серьезным,
Мы восклицаем: «Навсегда прощай!»
В душе же верим: встретимся мы после...

Мы думаем о чем-нибудь всерьез,
Но сами же, увь, себе не верим,
Мы думаем, что ближний наш не прост,
И ждем: он сам души откроет двери...

Мечтаем мы всегда о жизни в мире
И сами провоцируем войну.
Мы знаем недостатки все в кумире
И говорим прощая: «Не прощу!»

Мы скромное себе избрали имя,
Но подсознательно хотим добиться славы.
Мы говорим, что станем вдруг отныне
Жить гордо, чтобы все сказали: «Браво!»

И ангел в небе: «Ну-ка повтори!»
Но все это слова пустые, знаю...
Хвастливо времени мы говорим: «Замри!»
И замираем на минуту сами.

Мы думаем, что в мире нет загадок,
Открытый не оставил нам Колумб,
И в непонятностях нам кажется порядок.
Порой не думаем, что нас ответы ждут!

Мы никогда доверия не знали
И плакались в жилетку раз в неделю,
Всю жизнь мы приключений не искали...
Но кто же, кто же в это все поверит?..

наповнювало простір своїм співом. Більше вона нічого не встигла розгледіти, бо до неї підійшов той самий незнайомець.

— Ось ти і в Країні Мрій. Я — охоронець дитячих снів. Моє призначення — оберігати дітей від страхів і вчити дорослих мріяти. Ніхто не повинен знати про мене, але ти особлива...

У Світлани на язиці крутилося багато запитань, але вона змовчала.

— Світлано, мені потрібна твоя допомога. Тільки ти можеш пояснити мені... пояснити, чому це станеться через 20 років.

Він плеснув у долоні — і казкова країна змінилася. Небо було вкрите мороком. Замість кольорових квітів і прекрасних дерев, тут тепер росли кропива, терен і вільха. Заболочене озеро дихало холодом... За мить усе стало на свої місця. Світлана не знала, що й говорити. Вона нічого не розуміла.

— Через 20 років у людей будуть злі, жорстокі мрії. Чому? — пильно дивився на Світлану незнайомець.

Вона розгублено огледілась навкруги. Думки плутались. Невже людство доведе себе до такого стану? Нарешті вона сказала:

— Жорстокий світ і його жорстокі правила штовхають людей на жорстокі вчинки. Промені життєвих цінностей, що пройшли через призму повсякдення, заломлюються, моральні цінності змінюються на матеріальні, а мрія стає недалекою метою. Лише діти, що ще не знають, що є жорстокість, злість і брехня, можуть бачити світле там, де дорослі його не бачать. Мабуть, усе було б інакше, якби дорослі прислухалися до своїх дітей...

— Так, ти права, — погодився незнайомець, — і, на щастя, я можу врятувати ситуацію.

— Не думаю, що сказала щось нове для тебе, — зауважила Світлана. Їй дуже хотілося залишитися тут назавжди, бо тут немає зла і жорстокості, але незнайомець, ніби читаючи її думки, промовив:

— Поглянь на медальйон. Там є напис: «У Країні Мрій забудеш мрії». Це означає, що тут ти не будеш щасливою, тому я не можу виконати твого бажання.

...Світлана підняла з підлоги медальйон — єдине, що нагадувало їй про Країну Мрій. Якби не він, вона, мабуть, подумала б, що це був сон...

ПОДОРОЖ ДО КРАЇНИ МРІЙ

Весна... Перший справді теплий день після холодної, лютої зими. Яскраво світить сонце, а на небі – ні хмаринки. Глянеш – білий лебідь пливе по синьому озеру, а там, далі, – човен. Він, мабуть, попливе в далеку казкову країну... Як добре, як хороше повертатися зі школи додому такого чудового дня і відчувати, як сонячні промені пестять обличчя! А по вулиці йдуть діти й усміхаються. «Хтозна, може, й вони помітили отой човен?» — думає Світлана. Їй страшенно не хочеться сидіти вдома, коли надворі так тепло, а її гарному настрою нині можуть тільки позаздрити заклопотані перехожі, що так і не глянули довкола. Вона йде до парку... Зупинилася Світлана лише в самому центрі, де вже буяла весна. Вона задивилася на небо, вслухалася в тишу, відчула спокій, яким віяло звідусіль, і навіть не помітила, як до неї хтось підійшов.

— Привіт, — раптом почула вона в себе за спиною й одразу повернулася в реальність.

— Ну... Привіт, — ледь вимовила вона.

— Підеш зі мною? — продовжував незнайомець.

— Ні!!! — злякано відповіла Світлана.

— Не відмовляйся так швидко. Ти ще не знаєш, куди я тебе поведу...

Але Світлана не збиралася йти невідомо куди й невідомо з ким і відмовилася.

— Що ж, жаль, я не наполягатиму. Тільки візьми, будь ласка, оцей медальйон і відкрий, коли захочеш потрапити до Країни Мрій...

Світлана добре запам'ятала ту дивну зустріч, але чомусь не дуже вірилося, що це не сон. Їй страшенно хотілося, щоб це все було дійсністю. А медальйон тим часом самотньо лежав у шухлядці письмового стола. Одного разу, коли Світлана діставала звідти книгу, він несподівано випав і відкрився.

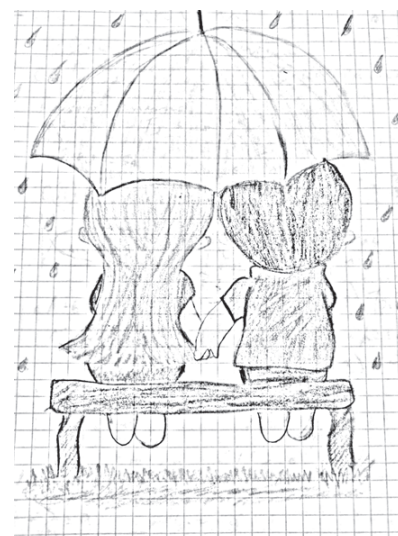
...Вона опинилася в дивному місці. Чомусь першим, що її вразило, було небо, бо сонце, місяць та зорі світили одночасно! А саме небо було поділене на дві частини — темну і світлу. Коли дівчина огледілася довкола, то побачила, що всюди ростуть небачені рослини. В озері, що знаходилося неподалік, весело хлюпалися дельфіни, а на деревах сиділо багато птахів, які

Время глупых вопросов и вечных историй,
Время сказок, улыбок всем судьбам назло,
Время веры, что счастье нас ждет очень скоро,
И надежды, что снова нам повезло.

Время светлого, яркого, чистого солнца,
Время правды и цели, что ждет нас вдали,
Время страха за то, что нить счастья порвется
И за то, что не там вновь черту подвели.

Время искренних слов и безоблачных ливней,
Время песен, что дружно поют у костра,
Время легкости вновь наступило отныне
И рассеянных взглядов безумных пора!

Время взлетов над миром все выше и выше,
Время дружбы и шуток без всяких обид,
Время счастья в конце недочитанной книги
И огня, что весной в каждом сердце горит!

— Зачем живем? — опять вопрос с тоскою, —
Ведь день за днем мы без движения вперед.
А миг летит и машет нам рукою...
Однажды все, без исключения, пройдет.

— Зачем живем? — наивные вопросы
И сложные порою дети задают.
Ответа же не знает даже взрослый.
И правда: что останется, когда года пройдут?

— Зачем живем? — Казалось, очень просто
Ответить на неглупый сей вопрос.
Быть может, в этом мире мы лишь гости,
Жизнь наша понарошку, не всерьез?

Быть может, жизнь дана нам для того,
Чтоб ошибаться и в себя поверить?
И, может, чтоб, не зная ничего,
Души всю силу наконец измерить?

А может, для того, чтоб, ошибаясь,
Искать все время непростой тот смысл
И, существуя дни и годы, забываясь,
Понять в конце, зачем же эта жизнь?

Знов по світу гуляє вітер
І розносить новину:
Вісточку прислало літо:
«Не прощаюсь, повернись!»

Стукає у шибку вітер
У вечірній тихий час.
Спати полягали діти
І останній вогник згас.

Горобина ніч настала:
Холод, темінь навкруги.
Тепла ковдра рятувала
І було не до нудьги.

Чути дощ, що йде невпинно,
Чорне небо у вікні.
Звісно, здасться неодмінно,
Що гроза співа пісні.

Це пісні, що кличуть літо,
Зелень, сонце у вікні.
Хоче сонця знову вітер
І тому співа пісні.